

ВЪНКО МАРКОВСКИ

ЖЕТВАРИТЪ

Срѣдъ юлска жега, отъ темни зори,
на припекъ-нива превиле гърбъ,
а сѣнце-огинъ надъ земя гори
и светка змия — натовченъ сѣрпъ!

Ни парче руба на машка снага,
на лично лице ни капка кърфъ
на страдна душа се свила тага,
а буйна младостъ я заялъ цѣрфъ!

На изгоръ-нива по цѣлъ день жниятъ,
и пѣсни пѣатъ на таженъ гласъ;
а заврѣлъ мозокъ, салъ оцетъ пиатъ,
и гладъ ги свива надъ буенъ класъ.

А сѣнце-огинъ до рана гори,
се топи каменъ подъ силенъ пекъ.
А нигде сѣнка; отъ темни зори
салъ тиа стоатъ срѣдъ вивнатъ вѣкъ...

Потъ върне вреда отъ бледи чела,
и пука кожа на робски гърбъ,
со гладъ се боратъ, за корка горатъ
край алтанъ-жито и змия-сѣрпъ!...

И въ борба страшна цѣлъ народъ врие,
ей фърла яремъ наеженъ робъ,
а сѣрце мажко на колешъ бие
и редъ свой чека предъ зинатъ гробъ!